

naturligvis ikke ment; men hvad jeg har sagt er, at det altid er betænkeligt, at inklude sig paa et Omraade som dette, der griber ind i enhver Mands daglige Liv, uden at der er Trang dertil, og i saa Henseende har jeg draget en Parallell med Formueforholdet mellem Egteskællerne. Disse Ting, hvorledes Formues- og Raadighedsforholdet mellem Egteskællerne er, Spørgsmaalet om Fuldmyndighedsalderen er i Virkeligheden Noget, som alle Mennesker have Anledning til at tænke over, det er Noget vi ofte møde i Livet, og derfor kan der være Tale om, at der om, saadanne Spørgsmaal kan danne sig en almindelig Mening, en Trang og et Ønske i Befolkningen, som der naturligvis ikke kan være Tale om ligeoverfor mangfoldige andre mere tekniske Dele af Lovgivning. Det var den ene Misforstaaelse, som jeg ønskede at rette. Den anden Misforstaaelse var den, at det ærede Medlem troede, jeg havde sagt, at Stemningen var mere for at sætte Myndighedsalderen op. Jeg har ikke sagt, at der var mere Stemning for at sætte Myndighedsalderen op over det 25de Aar, men jeg har kun sagt, at ved de Leiligheder, hvor jeg har kunnet erfare Noget i den Retning, har jeg snarere mødt Modstand mod at sætte den ned end det Modsatte, og jeg har anført som Exempel, hvor dette viste sig, naar der opstod Spørgsmaal, om man skulde give Fuldmyndighedsbevilling eller ikke. Jeg har derimod ikke talt om, at noget Menneske har ønsket, at man skulde gaa høiere op med Fuldmyndighedsalderen end til 25 Aar. — Endnu vil jeg kun gjøre et Par korte Bemærkninger og da for det Første med Hensyn til Næringsrettighederne. Der møde vi allerede — og det er det bedste Bevis for, at Sagen trænger til nærmere Overveielse — en meget væsentlig Meningsforskjel mellem de 2 ærede Forslagsstillere selv, idet den ene, den ærede Rigsdagsmand for Slauderborg Amts 1ste Valgkreds (Vajer) mente, at det ikke gik an at aabne Udgang til Næringsrets Udøvelse med det 21de Aars Alder, der maatte vi beholde den gamle Regel om 25 Aars Alderen, førend man gav dem Lov dertil, medens den anden Forslagsstiller, det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (S. R. Lauridsen) havde den modsatte Mening. Han mente nemlig, at naar man i det Hele taget gik ned til 21 Aars Alderen, maatte Udgang til Næringsbrug ogsaa staa aaben med Ophævelsen af denne Alder. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at det Sidste synes jeg, er det Rigtige, og jeg maa fastholde, at det vilde være yderst unaturligt, paa den ene

Side at give et Menneske Fuldmyndighed, men paa den anden Side forbyde ham at bruge den til det, der er lige ud ad Veien, det ganske Simple, som er, at han maa bruge sin Myndighed til at drive borgerlig Næring. Endelig skal jeg nu med Hensyn til Embedsstillingen blot gjøre den Bemærkning, at jeg der kun har nævnt Skolelærere, skjønt jeg ikke kjender meget til dette Forhold, fordi jeg mener, der er Trang til at tage dette Spørgsmaal under Overveielse. For Resten vil jeg sige, at Spørgsmaalet om Myndighedsalderen ikke vil blive praktisk med Hensyn til den egentlige faste Ansættelse i Embeder, navnlig Dommerembeder, hvorimod det ganske vist kan blive det med Hensyn til Konstitutioner til at beklæde Dommersædet.

Vajer: Jeg tror, den høitærede Justitsminister ikke nølagtig har hørt, hvorledes jeg udtrykte mig, thi jeg har ikke gengivet hans Udtalelse saaledes, at han skulde have sagt, at der først skulde have været en almindelig Overbevisning hos Befolkningen om, hvorledes der skulde Lovgives, forinden man gjorde det. Jeg har sagt, at den høitærede Minister har udtalt sig saaledes, at man ikke skulde Lovgive, saalænge der ikke var nogen følelig Trang hos Befolkningen dertil. Dette Ord Trang gjør en ikke ringe Forskjel, thi Et er, at der er en følelig Trang til, at Noget skal ændres, et Andet er, at det staar klart for En, hvorledes Ændringen skal være. Den anden Misforstaaelse er den, at jeg skulde have gengivet den høitærede Ministers Udtalelser, som om han havde sagt, at man ønskede at sætte Fuldmyndighedsalderen op. Jeg har udtalt, at den ærede Minister har sagt, at Trangen gik snarere i den modsatte Retning, og det fortolkede jeg saaledes, som at den snarere skulde sættes op, men der vil jeg gjerne indrømme, at min Fortolkning maa ske kan være urigtig. Naar der har været Tale om det Spørgsmaal, hvorvidt man skulde ændre Næringsloven i samme Retning, og naar der dertil er blevet sagt af den ærede Minister, at min Medforslagsstiller og jeg skulde være uenige i dette Punkt, er det ikke saa ganske rigtigt. Uenigheden mellem os er i alt Fald meget ringe, idet jeg mener, at man foreløbig skulde undlade at gjøre Forandringer i Næringsloven, men det er jo kun et Oportunitetshensyn. Søvrigt er jeg enig med min ærede Medforslagsstiller deri, at det vilde være til Gavn, om man kunde komme dertil, at Fuldmyndighed ogsaa gav Udgang til at opnaa Næringsbevis.